

ਅਪੀਲ ਦੀਵਾਨੀ

ਅਦਾਲਤ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਗਿਰਸਨ ਬੁਣਾਈ ਦਾ ਕੰਮ, ਲੁਧਿਆਣਾ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਲਕਸ਼ਮੀ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

ਰੇਗੂਲਰ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 291 of 1951.

ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ (1872 ਦਾ IX) -ਧਾਰਾ 176- ਮੰਗ ਨੋਟਿਸ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕਰਜ਼ੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਕੋਈ ਵਸਤੂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ—ਕੀ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ—ਨੋਟਿਸ—ਚਾਹੇ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ, ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. (1) ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਫਰਮ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਫਰਮ ਦੇ ਦੋ ਮੁਦਾਲਾ ਭਾਈਵਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਹ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਅਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਮਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਸਾਮਾਨ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਕਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਦੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨੋਟਿਸ ਹੈ।

(2) ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ "ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਦੇ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ, ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ, ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

(1) ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਬਾਰੇ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਕਰੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ "ਦ" ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ "ਵਿਕਰੀ" ਨਾਮ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ. "ਦ" ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ "ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 177 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਖਰੀ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰ ਸਕੇ, ਜੋ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ. ਜੇ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਿਸੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 177 ਦਾ ਲਾਭ ਸਿਰਫ ਭਰਮ ਹੋਵੇਗਾ;

ਸ੍ਰੀ ਹੰਸ ਰਾਜ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ 29 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਦੇ ਮੁੱਢਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਦਾ ਪਹਿਲੀ ਅਪੀਲ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੇਖਾ-ਜੇਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਹੁਕਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਮਦਰਾਸ ਵਿਖੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਭਾਵ 12 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗਣਨਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਪਣੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲਈ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੇ ਵੀ ਰਕਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਕਾਇਆ ਰਹਿ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਤਹਿਤ ਖਾਤੇ ਲੈਣ 'ਤੇ ਕੋਈ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਦਾਲਾ ਬੈਂਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ ਕਿ ਖਾਤੇ ਲਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮਾਂ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਧਿਰਾਂ 21 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਸੂਚੀ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਗੀਆਂ ਜੋ ਉਹ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, 1951, ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਲਾਗਤਾਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਤੀਜੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅੱਗੇ ਐਲਾਨ ਕਰਨਗੀਆਂ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਵਿੱਚ

ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਸਾਰੇ ਮੁਦਾਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਜ਼ਮੀਨ ਅਤੇ ਸ਼ੇਅਰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਲਈ ਵੇਚਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ, ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਲੈਣ 'ਤੇ।

ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਜੇ.

ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੇ 29 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ 1951 ਦੇ 1951 ਦੇ ਕ੍ਰਮ-ਅਪੀਲਾਂ ਨੰਬਰ 291 ਅਤੇ 1952 ਦੇ ਨੰਬਰ 38 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ। ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਸੱਤ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਤੋਂ 29,785-4-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਸੂਲਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਫਰਮ ਗਿਰਸਨ ਨਿਟਿੰਗ ਵਰਕਸ, ਲੁਧਿਆਣਾ, ਦੂਜਾ, ਤੀਜਾ, ਚੌਥਾ ਅਤੇ ਪੰਜਵਾਂ ਹੈ, ਮੰਗਤ ਰਾਮ, ਬਾਬੂ ਰਾਮ, ਜੈ ਪਾਲ ਅਤੇ ਰਾਜ ਪਾਲ, ਛੇਵੇਂ ਮੁਦਾਲਾ ਲਾਭੂ ਰਾਮ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ ਅਤੇ 7 ਵਾਂ ਮੁਦਾਲਾ ਪੇਨੀ ਦੇਵੀ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 6 ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਦੀ ਮਾਂ ਹੈ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁੱਦਈ ਲਕਸ਼ਮੀ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹਨ- ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਸ਼ਾਖਾ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਇੱਕ ਫਰਮ ਹੈ ਜੋ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੈਜ਼ਰੀ ਅਤੇ ਕੱਪੜਾ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਮੁੱਦਈ ਨੇ ਦੇਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 6 ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ। 18 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਨੂੰ, ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਫਰਮ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ। ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ 50,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬਚਾਓ ਫਰਮ ਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ 'ਤੇ, 1 ਨਵੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ, ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਸੀਮਾ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। 18 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਨੂੰ, ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਨੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤਾ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਪ੍ਰੇਮਿਸਰੀ ਨੋਟ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ 2 ਦਿੱਤੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਹ ਚਿੱਠੀ ਵੀ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਵਨ ਡੇਟ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ 5 ਵੀ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਹੀ ਦੇਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ। ਉਸੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਦੇ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਇੰਪੀਰੀਅਲ ਬੈਂਕ ਦੇ ਗੋਦਾਮ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਗਿਰਵੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 5 ਦੇ ਦਸਤਖਤ ਸਨ। ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 4 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਾਮਾਨ ਦੀ ਕੀਮਤ 60,000 ਰੁਪਏ ਦੱਸੀ ਗਈ ਸੀ। 17 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ, ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 5 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ

1 ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਤੋਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਵਾਧੂ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ। ਉਸੇ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਲੈਟਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ 8 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਦਾਲਾ ਫਰਮ ਨੇ ਗਿਰਸਨ ਕਲੇਥ ਮਿੱਲਜ਼ ਵਿੱਚ 25,000/- ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਸ਼ੇਅਰ ਮੁੱਦਈ ਕੋਲ ਗਿਰਸਨ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ। 18 ਜਨਵਰੀ, 1946 ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ - 3 ਵਿੱਚ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਇਹ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ।

ਦਾਵਾ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, 2 ਜੂਨ ਅਤੇ 10 ਜੁਲਾਈ, 1947 ਨੂੰ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਮੰਗ ਪੱਤਰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਅਤੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰਾਂ ਮੁਦਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਖਾਸ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦੇਸ਼ਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ 2 ਜੂਨ, 1947 ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਮੰਗ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ, ਜੋ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਸੀ -91 ਹੈ। ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਰਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦੇ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 18 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ.-1 ਨੂੰ ਰਸਮੀ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇੱਕ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਪਏ ਸਟਾਕ ਦੇ ਬਦਲੇ 45,174.83 ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਦੂਜੀ 16,206.33 ਰੁਪਏ ਦੀ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਮੈਸਰਜ਼ ਜੈ ਪਾਲ-ਰਾਜ ਪਾਲ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਵਿਖੇ ਪਏ ਗਿਰਵੀ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਹੈ। ਨੋਟਿਸ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ-

"ਸਾਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਤੁਸੀਂ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ (ਮਦਰਾਸ) ਵਿੱਚ ਪਏ ਸਟਾਕ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕਰਨ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਆਖਰਕਾਰ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 25 ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕਰੋ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਟਾਕ

ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਭੇਜਾਂਗੇ/ ਭੇਜਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਜੇ ਸਟਾਕ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇਵਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਬਾਕੀ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਨੂੰ 22 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਦੁਆਰਾ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਦੀ ਅਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਸ਼ਕਲਾਂ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ "ਜੇ ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਨਵਰੀ, 1948 ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕੋਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ 12 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਮਦਰਾਸ ਦੀ ਮੁਰੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਰਾਹੀਂ 17,750 ਰੁਪਏ 'ਚ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 17,750 ਰੁਪਏ 'ਚ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਰਕਮ ਦਾ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਾ ਫਰਮ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਛੇ ਮੁਦਾਲੇ ਤੋਂ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ।

ਇੱਕ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੋ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਦਾ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਦਾਲਾ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 5 ਤੋਂ 7 ਦਾ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਨਾਲ ਕੋਈ ਲੈਣਾ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਈ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਪ੍ਰਤੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਕੋਈ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਗਿਰਵੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਗਿਰਵੀ ਸੀ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਹ ਪ੍ਰੋਮਿਸਰੀ ਨੋਟ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਸਮਝੌਤਿਆਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤਾ ਖੋਲ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ

ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਵਿਖੇ ਪਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਜਾਇਦਾਦ ਜਾਂ ਮਾਲ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਕਦੇ ਵੀ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਕੁਝ ਵਾਜਬ ਮਿਆਦ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਘਾਟ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀ ਦੇ ਗਿਆਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸ਼ੇਅਰ ਗਿਰਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇ ਸਨ ਪਰ ਦਿਲਚਸਪ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫਰਮ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਲਕਾਂ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ-ਪੀ.ਸੀ.ਐਫ. ਨੋਟਿਸ 21 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਵੰਬਰ ਅਤੇ ਦਸੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿਰਕੂ ਗੜਬੜ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਅਤੇ ਅਸੁਰੱਖਿਅਤ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 8 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਨਾਜ਼ੁਕ ਸਮੇਂ ਦਾ ਨਾਜਾਇਜ਼ ਫਾਇਦਾ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਕੁਝ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ 90 ਰੁਪਏ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ। 853.12 ਜਾਂ ਉਸਨੂੰ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੇਚਣਾ। ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਥਿਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿ ਮਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਥਿਤ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਿਲਕੁਲ ਕਾਲਪਨਿਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਜਾ ਰਹੇ ਹਨ। ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਬਾਬੂ ਰਾਮ, ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 3, ਲਾਭੂ ਰਾਮ, ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 6 ਅਤੇ ਪੇਨੀ ਦੇਵੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਫਿਰ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ : —

(1) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ ਫਰਮ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ 6 ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ?

(2) ਜੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 5 ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? .

(3) ਜੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 6 ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਲਈ ਸੀ?

(4) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਸੀ? ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਕੀ ਹਨ?

(5) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1, 2 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਬਾਰੇ ਹਾਈਪੋਥੀਕੇਸ਼ਨ ਬੇਅਸਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੈ?

(6) ਕੀ ਸਮਝੌਤੇ P.3 ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ?

(7) ਜੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 6 ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਮੁੱਦਈ ਨੇ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ?

(8) ਜੇ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 7 ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੁਦਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਹੜੀਆਂ ਕਟੌਤੀਆਂ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ?

(8-A) ਕੀ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸ ਕੀਮਤ 'ਤੇ?

(8-B) ਕੀ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?

(9) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਾਨਾ ਵਿਆਜ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ?

(10) ਕੀ ਮੁਦਾਲਾ ਬੀਮਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ? ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿੰਨਾ ?

(11) ਕੀ ਸ੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਾਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਸਹੀ ਦਸਤਖਤ, ਤਸਦੀਕ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ?

(12) ਰਾਹਤ।

ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 5, 8-ਬੀ ਅਤੇ 9 ਤੋਂ 11 'ਤੇ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ। ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਇਹ ਸਟੈਂਡ ਲੈਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ. ਉਸਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁੱਦਿਆਂ

'ਤੇ ਆਪਣੀ ਖੋਜ ਦੇਣ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸਿਰਫ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 6, 7, 8 ਅਤੇ 8-ਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 3 'ਤੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 5 ਅਤੇ 6 ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਭਾਈਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 4 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੀ ਖੋਜ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਤੱਕ ਦੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਬਰਾਬਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 5 'ਤੇ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਅਰ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਲਈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵਾਅਦਾ ਭਾਈਵਾਲੀ ਅਤੇ ਭਾਈਵਾਲੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਭਾਈਵਾਲਾਂ ਲਈ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਿਵੇਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 8-ਬੀ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 9 'ਤੇ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਅਦਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਮਿਆਦ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜਿਸ ਲਈ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਖੁਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ 5 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਪ੍ਰਤੀ ਸਾਲ ਦੀ ਘੱਟ ਦਰ ਵਸੂਲੀ ਸੀ। ਮੁਦਾਲਾ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਬੀਮਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਕਿਵੇਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਤਸਦੀਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਸਹੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 10 ਅਤੇ 11 ਪਾਇਆ ਗਿਆ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਨਤੀਜਿਆਂ 'ਤੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕੇ ਗਏ ਹਨ। ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁੱਦੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਲਾਹਕਾਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 6 ਤੋਂ 8 ਅਤੇ 8-ਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 6 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਸ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੱਜ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ.1, ਉਕਤ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 8-ਏ 'ਤੇ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਲਈ ਕੋਈ ਉਚਿਤ ਵਿਕਰੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 8 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਕੀਮਤ 90,000

ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਥੋੜੀ ਵੱਧ ਸੀ ਪਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਖੁਦ ਇਸ ਦੀ ਕੀਮਤ 60,000 ਰੁਪਏ (ਅਸਲ ਵਿੱਚ 65,000 ਰੁਪਏ) ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਖੇਜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਖਾਤਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲਾ ਹੁਕਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦਾ ਮੁੱਲ ਜੋ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਵੇਚਿਆ ਹੈ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੇਖਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਕੀ ਮੁਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਤੋਂ ਕੁਝ ਬਕਾਇਆ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦਾ ਹੁਕਮ 29 ਨਵੰਬਰ, 1951 ਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾਵਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਲਈ ਇੱਕ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਾ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 6 ਤੋਂ 8 ਅਤੇ 8-ਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 6 ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀਆਂ ਅਤੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਬਿਨਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਚ ਸਕਦਾ। ਤਾਂ ਜੋ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਵਿਵਾਦ ਸਿਰਫ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 7, 8 ਅਤੇ 8-ਏ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੋਵੇ। ਇਸ ਦੇ ਦੋ ਵਿਆਪਕ ਪਹਿਲੂ ਹਨ। ਇਕ ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਲਾਤ ਅਜਿਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਤਹਿਤ ਨਵਾਂ ਨੋਟਿਸ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।

ਦੂਜਾ ਪਹਿਲੂ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇੱਕ ਜਾਅਲੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ ਹੈ।

ਨੋਟਿਸ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ. 1 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ। ਉਸ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਇੱਥੇ ਚਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਏ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ, ਅਤੇ ਉਹ ਚਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ (ਏ) ਹਨ ਕਿ ਇਹ ਦੋ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਲ ਗਿਰਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ 'ਤੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸਹੀ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ

ਸੀ, (ਅ) ਕਿ ਇਹ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨ, (c) ਇਹ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਨੋਟਿਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ, ਅਤੇ (d) ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ (i) ਜਦੋਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮਾਲ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, (ii) ਮਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 7 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ (iii) ਧਿਰਾਂ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਈਆਂ ਸਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਾਰ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਪਰੋਕਤ ਇਤਰਾਜ਼ (ਬੀ) ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਕੋਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੋਏ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ.1 ਦੇ ਕਰਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਹ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਰਕਮ ਉਹ ਰਕਮ ਹੈ ਜੋ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਵਿਖੇ ਪਏ ਸਾਮਾਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਰਕਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੁਦਾਲੇ ਦੀ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਫਰਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਜੈ ਪਾਲ-ਰਾਜ ਪਾਲ (ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 4 ਅਤੇ 5) ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਜ਼ਮਾਨਤ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਕੋਈ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਰਾਹੀਂ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਦੂਜੇ ਵਿਕਲਪ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕੀਤੀ। ਇਹ ਧਾਰਾ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਨੁਕਸਦਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ। ਇਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵਿਰੁੱਧ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਧਮਕੀ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਮਾਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇੱਕ ਹੋਰ ਰਕਮ ਦੀ ਵੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਇਕ ਗੱਲ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਹੈ

ਕਿ ਜਿਸ ਰਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਾਮਾਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਰਕਮ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੋਟਿਸ ਵਿਚ ਦੱਸੀ ਗਈ ਤਾਰੀਖ ਤੱਕ ਸਾਮਾਨ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਫਰਮ ਤੋਂ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼, ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਸ ਫਰਮ ਦੇ ਮੁਦਾਲਾ ਭਾਈਵਾਲ ਸਨ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਉਹ ਕਰਜ਼ਾ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਨੋਟਿਸ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਮਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਸੀ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਸਾਮਾਨ ਵੇਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਦੋਵੇਂ ਹਿੱਸੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ ਅਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਖਰੇ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਾਧੂ ਮਾਮਲਾ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਰਕਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਦੀ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨੋਟਿਸ ਹੈ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਵਾਧੂ ਮਾਮਲਾ ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਨਾਲ ਮੇਲ ਨਾ ਖਾਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਕੂਵਰਜੀ ਉਮਰਸੀ ਬਨਾਮ ਮਾਵਜੀ ਵਾਘਜੀ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ (1) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਬੀ.ਜੇ. ਵਾਡੀਆ, ਜੇ. ਨੇ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਗਲਤ ਨੋਟਿਸ ਮੰਨਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿਚ ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਮਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਲਈ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ। ਪਰ ਇੱਥੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਫਿਰ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਵੇਚਣ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹਿਕਾਰੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰੇਂਦਰ ਨਾਥ ਦੇਵ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) 'ਤੇ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ

"ਅਸਫਲ ਰਹੇ ਸਨ (ਭਾਵ, 7 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ) ਅਸੀਂ ਹਾਈਪੋਥੈਕੇਟਿਡ ਸਟਾਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗੇ।

ਵਰਤਮਾਨ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਹਨ- "ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਭੇਜਾਂਗੇ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਟਾਕ ਵੇਚਣ ਲਈ।

ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮਾਨਾਂਤਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਬਿੰਦੂ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸੂਰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸ ਸਟਾਕ ਨੂੰ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਭੇਜਣ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬਿਆਨ ਸੀ ਕਿ ਡਿਫਾਲਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਹੁਲਾਸ ਕੁੰਵਰ ਬਨਾਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਿਟਡ (1) ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਸਨ-

“ਬੈਂਕ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਸਕਿਓਰਿਟੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ।“

ਸਹਿਕਾਰੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰੇਂਦਰ ਨਾਥ ਦੇਵ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (2) ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ ਵੇਚਣ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਵੇਚਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ, ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਫਾਰਮ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਸੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਸੀ. ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਹੁਲਾਸ ਕੁੰਵਰ ਬਨਾਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ (1) ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਵਧੇਰੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਤੀ ਇਹ ਪਹੁੰਚ ਅਸਥਿਰ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪਹਿਲੂ ਜੋ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮਾੜਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਇੱਛਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੁਨੀ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ।

ਭਾਰਗਵ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ, (1), ਅਜਿਹੀ ਦਲੀਲ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਪਿੱਛੇ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸ਼ਬਦ

- "ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ।

ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਵੇਚਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਉਲਟ ਨਜ਼ਰੀਆ ਨਹੀਂ ਲਿਆ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਪਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਰ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਉਠਾਈ ਗਈ ਹੈ ਤਾਂ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 107, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹੁਣ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਸੇਲ ਆਫ ਗੁਡਜ਼ ਐਕਟ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਣਦਾ ਹੈ, ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਕਿਹਾ ਕਿ ਵੇਚਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਭਾਰਤੀ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਮੁੜ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 176 ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਇਹ ਰਵੱਈਆ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਹਨ-

"ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ।"

ਪਿਛਲੀ ਧਾਰਾ 107 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਸਨ-

"ਵਿਕਰੇਤਾ,..... ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ,"

ਇਹ ਸੈਕਸ਼ਨ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਫਿਰ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਧਾਰਾ 176 ਸਿਰਫ "ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ" ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ

ਹੈ, ਇਹ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੇਚਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਦੋਵਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਤੁਲਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੈਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 107 ਦੀ ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਉਸ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ 'ਤੇ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਹ ਇਕੋ ਇਕ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਅਧਾਰਤ ਸੀ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਫਿਰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ 'ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ' ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਲੇਖ "ਦ" ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਅਸਲ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹੀ ਦਲੀਲ ਹੈ ਜੋ ਹੁਲਾਸ ਕੁੰਵਰ ਬਨਾਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ (1) ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 649 ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਿਰਫ ਧਾਰਾ 176 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਇਸ 'ਤੇ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੁੰਦਾ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਅਗਲੀ ਧਾਰਾ 177 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਵਿਕਰੀ" ਹਨ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 177 ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ "ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ" ਹਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 177 ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ, ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ "ਵਿਕਰੀ" ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਵਜੋਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਤੇਲਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੀ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਵਿਹਾਰਕ ਅਸੰਭਵਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਾ ਸਿਰਫ ਗਿਰਵੀਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੁਲਾਸ ਕੁੰਵਰ ਬਨਾਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ (1) ਵਿੱਚ ਸ਼ੇਅਰ ਮਾਰਕੀਟ 'ਤੇ ਸਕਿਓਰਿਟੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਫਿਰ ਜੇ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਉਹ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ", ਸ਼ਬਦ ਵੇਚਣ ਦੇ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ

ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਜਿਸ ਦੀ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਤੀਜੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਥੋੜ੍ਹੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਨੋਟਿਸ 18 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ 25 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ 7 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਸੀ। ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 4 ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇ ਪੈਰਾ ਨੰਬਰ 7 ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ 21 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਮੁੱਖ ਦਫ਼ਤਰ ਵੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੈ। ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ ਕਿ ਉਸੇ ਕਸਬੇ ਵਿੱਚ ਡਾਕ ਰਾਹੀਂ ਨੋਟਿਸ ਪਹੁੰਚਾਉਣ ਵਿੱਚ 4 ਦਿਨ ਲੱਗ ਗਏ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਨੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਕਿ "ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ 19 ਜਾਂ 20 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਆਸ ਪਾਸ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ"। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮੰਗ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸੱਤ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲਗਭਗ 6 ਦਿਨਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ 23 ਅਪ੍ਰੈਲ, ਅਤੇ 2 ਅਤੇ 10 ਜੂਨ, 1947 ਨੂੰ ਮੁਦਾਲੇ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਦੀ ਕਲੀਅਰੈਂਸ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਨਾ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਗੈਰ-ਵਾਜ਼ਬ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਕਾਰਨ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 22 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ, ਬਲਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 12 ਜੂਨ, 1948 ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਕਦੇ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਹਰ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ

ਬਨਾਮ। ਭਾਰਗਵ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ (1), ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਤਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਲਾਇੰਸ ਬੈਂਕ ਆਫ ਸ਼ਿਮਲਾ ਬਨਾਮ ਘਮੰਡੀ ਲਾਈ ਸੈਈ ਲਾਈ ਵਿੱਚ, (1) ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਹੈ ਜੋ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀਆਂ ਪਿਛਲੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਉਸ ਪਹਿਲੂ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਿਆਂ, ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਲੈਂਦੇ ਹੋਏ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਅਦਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਸੀ। ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਛੁਡਾਉਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਂ ਇਸਦੀ ਛੋਟੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਸੀ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸਨ ਅਤੇ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਜੱਜ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸਾਮਾਨ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਵਿਖੇ ਪਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਲਈ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਸਮੇਂ ਦੀ ਢੁਕਵੀਂਤਾ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਥਿਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਤਰਾਜ਼ ਵੀ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਆਖਰੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, (i) ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਾਲਾ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ, (ii) ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 7 ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਅਤੇ (iii) ਧਿਰਾਂ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਈਆਂ, ਜੋ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਮਝੌਤਾ ਸੀ। ਮੁੱਦਈ ਵਾਂ ਨੇ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਦਾ ਤੁਰੰਤ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ; ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਵੇਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ

ਤੁਰੰਤ ਵੇਚਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਦੇਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਜਵਾਬ
 ਦੇਣ ਲਈ ਵੀ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਭਾਰਤੀ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਉਚਿਤ
 ਅਤੇ ਜਾਇਜ਼ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ 'ਤੇ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ,
 ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਨੋਟਿਸ
 ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 7 ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ 12 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ, ਪਰ ਇੱਕ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ
 ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸਦਾ ਵਿਕਰੀ ਦਾ
 ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਕਾਰਕ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਿੱਟਾ
 ਉਪਲਬਧ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ
 ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਭਾਰਤ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਬੋਧ ਰਾਜ (1) ਵਿੱਚ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ
 ਹੈ, 22 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਵਿੱਚ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ
 1947 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਨਾ ਵੇਚਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ
 ਉਹ ਜਨਵਰੀ ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਗੇ, 1948 ਵਿੱਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁੱਦਈ
 ਬੈਂਕ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ
 ਨੇ ਇਕੱਲੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਣ 'ਤੇ
 ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ। 14 ਅਪ੍ਰੈਲ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ-ਸੀ 157 ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ। 1948 ਵਿੱਚ, ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਾ
 ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਆਪਣੇ
 ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਾਲ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੱਤਰ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ
 ਦੇ ਸਕੱਤਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਸਾਮਾਨ ਨੂੰ
 ਵੇਚਣ ਲਈ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨਾਲ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਵੇਗਾ। 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਦਾ ਪੱਤਰ
 ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਸੀ. 158, ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਦਿੱਲੀ ਦਫਤਰ ਤੋਂ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 1 ਦੇ ਮਾਲਕ
 ਵਜੋਂ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਉਸੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਿਛਲੇ
 ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ
 ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਕੋਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੈਨੇਜਰ ਸਰਦਾਰ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ।
 ਲੁਧਿਆਣਾ: ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵੇਲੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਬਾਬੂ
 ਰਾਮ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 3 ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਏ

ਬਿਨਾਂ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਥੋਂ ਉਸਨੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਭੇਜ ਕੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਮਾਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਰੇਲ ਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ 'ਤੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਦੇ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਸੀ 160 ਵਿੱਚ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੈਰਾਨੀ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 3 ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਸਰਦਾਰ ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਨਿਰਭਰਤਾ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਬੰਦਰਗਾਹ 'ਤੇ ਪਏ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸਨੇ ਮਾਲ ਵੇਚਿਆ ਸੀ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ, ਵਿਕਰੀ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਤੱਕ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਖੁਦ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਫਾਇਦੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਮੌਜੂਦ ਰਹਿਣ ਲਈ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਮੌਕਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਦਿਖਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦਾ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪੂਰਾ ਉਦੇਸ਼ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲੜਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕਣ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੁਣ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਜੋ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਅਤੇ ਸਹੂਲਤ ਜੋ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਦੇਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਹੁਣ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਮੇੜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਸਮਝੌਤੇ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19. ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ, ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਿਰਫ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ

ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਹੈ। ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 3 ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਗਏ ਬਿਨਾਂ ਇਕੱਲੇ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਉਥੋਂ ਉਸਨੇ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ 20 ਭੇਜਿਆ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਮਾਨ ਵੇਚ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੋਂ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਦੇ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 21 ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਸਮਝੌਤਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਭੇਜਣ ਲਈ ਕਦਮ ਕਿਉਂ ਚੁੱਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਿਉਂ ਕੀਤੀ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜਵਾਬ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਨੋਟਿਸ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ. 1 ਹਰ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਸੀ। ਪਰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੇ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 22 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸਾਲ 1947 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਚਿੱਠੀ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ। 14 ਅਤੇ 16 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1948 ਨੂੰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟਸ ਸੀ. 157 ਅਤੇ 158 ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਭੇਜਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਿਰਫ 1947 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਏ ਪਰ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੱਤਰ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 19 ਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਤੋਂ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ, ਉਹ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਤੁਰੰਤ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਮਾਧੋਲਾਲ ਸਿੰਧੂ ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਸਾਈਨਰੀ (1) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਸੀ, ਤਾਂ ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ

ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਵੀ ਨੋਟਿਸ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ. 1 ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਬਾਈ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਪੀਲਾਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਰੁਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਰਾਹੀਂ ਜਾਅਲੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਇਸ ਦੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਸ. ਸੰਤੋਖ ਸਿੰਘ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ. 4 ਨੇ ਮਦਰਾਸ ਦੇ ਨਿਲਾਮੀਕਰਤਾ ਮੁਰੇ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਸਾਜਿਸ਼ ਰਚੀ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਰਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਲੀਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। [ਫਿਰ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਨੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਸਬੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਚਿੱਠੀਆਂ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਂ ਮਦਰਾਸ ਵਿਚ ਕਿਤੇ ਵੀ ਮਾਲ ਲਈ ਕੋਈ ਬਾਜ਼ਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਕੋਈ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਚ ਸਾਮਾਨ ਘੱਟ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਇਸ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੀਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਮੁਦਾਲਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਹੈ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਦਾ ਬਿਆਨ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੰਨਾ 37 ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਘਟਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਕਾਫ਼ੀ ਸਬਰ ਰੱਖਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਮੁਦਾਲਾ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਘਟਾਉਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ। ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੇ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸਬਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਖਾਤੇ ਨੂੰ ਕਲੀਅਰ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦ੍ਰਿੜ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਵਿੱਚ ਰੁਕਾਵਟ ਪਾਉਣ ਲਈ ਸਭ ਕੁਝ ਕੀਤਾ। ਇਹ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦਾ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ. 1, ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ

ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕੇਸ ਦੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਸੀ। ਕੇਸ ਦੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪਹਿਲੂਆਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 7, 8 ਅਤੇ 8-ਏ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਰਹੀ ਹੈ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਸਨੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦਾ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਕਰਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ। ਵਿਦਵਾਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਜੱਜ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਗਲਤ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਲੁਧਿਆਣਾ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੀ ਅਪੀਲ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਲਟਦਿਆਂ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ 6 ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ 29,785-4-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਵਾਨਗੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਰਕਮ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਕੋਲ ਜ਼ਮੀਨ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਵੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੇ ਆਰਡਰ 34, ਨਿਯਮ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜੇ ਉਹ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਫਿਰ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 7 ਦੀ ਗਿਰਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮਾਂ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਸ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨਿਯਮ 4, ਆਦੇਸ਼, 34 ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜੇ ਵੀ ਕੋਈ ਕਟੌਤੀ ਰਕਮ ਬਕਾਇਆ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਾਵਧਾਨੀ ਵਜੋਂ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਉਸ ਰਕਮ ਲਈ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਣਗੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਸਾਵਧਾਨੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਜੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੀ ਗਈ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਨੀ ਡਿਕਰੀ ਪਾਸ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤਫਹਿਮੀ ਤੋਂ ਬਚਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਭਰਾ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹ ਲਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ

ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਸਫਲ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ 29,785-4-3 ਰੁਪਏ ਦੀ ਲਾਗਤ ਵਾਲਾ ਹੁਕਮਾਂ ਛੇ ਪ੍ਰਤੀਸ਼ਤ ਸਾਲਾਨਾ ਦੀ ਦਰ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਥਾਪਨਾ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮੁਦਾਲਾ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁਦਈ-ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮੁੱਢਲਾ ਹੁਕਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਡਿਕਰੀ ਦੀ ਰਕਮ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 1 ਤੋਂ 6 ਦੁਆਰਾ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਗਿਰਵੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਨੰਬਰ 7 ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਵੀ ਵਸੂਲੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਨਾਲ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 7 'ਤੇ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਈ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ, ਐਗਜ਼ੀਬਿਟ ਪੀ.ਸੀ. 1, ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪਰ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਜਾਂ ਤਾਂ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਖਰਾਬ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਅਸਪਸ਼ਟ ਸੀ, ਜਾਂ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਕੋਈ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਛੋਟਾ ਸੀ। ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੇ ਸਿਰਫ 1947 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੈਂਕ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਲਗਭਗ ਸੱਤ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ 12 ਜੂਨ, 1948 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ। ਬੰਬਈ ਦੀ ਮਾਧੇਲਾਲ ਸਿੰਧੂ ਬਨਾਮ ਬੰਬਈ ਦੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਯੁਕਤੀ (1) ਮਹਾਜਨ, ਜੇ. ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 38 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ

"ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਬੈਂਕ ਲਕਸ਼ਮੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ

ਇਹ ਸ਼ੇਅਰ ਗਿਰਵੀ ਵਜੋਂ, ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਸਿਮ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਵਿਕਰੀ ਰੱਦ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਨ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਸਲਾਹ-ਮਸ਼ਵਰਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜੇ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਸੀ। ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਲੈਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਧਾਰਾ 176 ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਸ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸਹਿਮਤ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ

ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੱਸਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ ਉਸ ਨੇ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ, ਬਲਕਿ ਪੂਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਤਾ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ।

18 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਪੀ.ਸੀ. 1 ਦਾ ਨੋਟਿਸ, ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: —

ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੀਆਂ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਤੁਸੀਂ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ (ਮਦਰਾਸ) 'ਚ ਪਏ ਸਟਾਕ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਵੱਲ ਕੋਈ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਨਕਦ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਉਪਰੋਕਤ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਵਿਵਸਥਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ। ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ 25 ਤਾਰੀਖ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਨੂੰ ਐਡਜਸਟ ਕਰੋ

ਤੁਰੰਤ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਤੁਹਾਡੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਮਾਰਕੀਟ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸਟਾਕ ਵੇਚਣ ਲਈ ਭੇਜਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਬਕਾਇਆ ਰਾਸ਼ੀ ਲਈ ਤੁਹਾਡੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਾਂਗੇ ਜੇ ਸਟਾਕ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇਵਾਂ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਬਕਾਇਆ ਕਰਜ਼ੇ ਨੂੰ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਐਗਜ਼ੀਕਿਊਟਿਵ ਪੰਨਾ 19, ਮਿਤੀ 22 ਨਵੰਬਰ, 1947, ਗਿਰਸਨ ਨਿਟਿੰਗ ਵਰਕਸ ਨੇ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਕਈ ਆਧਾਰਾਂ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ। ਆਪਣੇ ਆਖਰੀ ਪੈਰਾ ਵਿਚ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ-

* ਜੇ ਇਸ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਮਾਲ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਜਨਵਰੀ, 1948 ਵਿੱਚ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਵਾਂਗੇ। ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਕਿਸੇ ਨੁਮਾਇੰਦੇ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹੋ। ਅਸੀਂ ਜਿੰਨੀ ਸੰਭਵ ਹੋ ਸਕੇ ਉੱਚੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਮਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਕੁਝ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਦੇ ਸਾਡੇ ਸਾਮਾਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਣ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਖਰਚਿਆਂ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਸਾਨੂੰ ਉਮੀਦ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨੂੰ ਤੁਹਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ ਨੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ 'ਤੇ ਕਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ ਜੋ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਨੇ ਦੇਖੇ ਹਨ। ਇਕੋ ਇਕ ਇਤਰਾਜ਼, ਜੋ ਮੇਰੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪੜਤਾਲ ਯੋਗ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ ਪੀ.ਸੀ. 1, ਭਾਰਤੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ 25 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਬੈਂਕ ਆਪਣੇ ਨੁਮਾਇੰਦਿਆਂ ਨੂੰ ਤੂਤੀਕੋਰਿਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਥਾਂ 'ਤੇ ਸਟਾਕ ਵੇਚਣ ਲਈ ਭੇਜੇਗਾ। ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਤਾਰੀਖ, ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਹੋਵੇਗੀ।

ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਨੇ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਬੈਂਕ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਫਕੀਰ ਚੰਦ ਮਿੱਤਲ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਠੇਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਮੁੱਖ ਅਥਾਰਟੀ ਕਿਮਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਭਾਰਗਵ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ, ਜੁਬੁਲਪੁਰ (1), ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ- ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਾਡੀ ਰਾਏ 'ਚ ਧਾਰਾ 176 'ਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਅਸਲ ਤਰੀਕ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਹਨ: -

'ਉਹ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਚੀਜ਼ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ, ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ, ਵੇਚਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਰੱਖਣਾ

ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਧ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵੇਚਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ

ਅੰਤਿਮ ਖਰੀਦਦਾਰ ਕੋਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਬਿਲਕੁਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਜੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਤਾਂ ਵੇਚਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਵੇਚਣ ਦਾ ਉਸਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕੋ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਬੀਤਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਭਾਗਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਥੋੜ੍ਹੀ ਵੱਖਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਅਮਲੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਕੋ ਜਿਹੇ ਹਨ।

ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕ ਵੱਲੋਂ ਬਾਰ ਵਿਖੇ ਕੀਤੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਲੀਲ ਦੀ ਤਾਕਤ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਅੰਤਿਮ ਖਰੀਦਦਾਰ ਕੋਣ ਹੋਵੇਗਾ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਅਸਲ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਸਾਰੇ ਵੇਰਵੇ ਦੇਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਰਿਪੋਰਟ ਤੋਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 177 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਪਲ ਤੱਕ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਅਯੋਗ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਜਦੋਂ ਚਾਹੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੋਵੇ, ਬਸ਼ਰਤ ਉਸਨੇ ਵੇਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਕਾਰਨ-ਯੋਗ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਜਿਹੀ ਸੀ ਜੋ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਗੰਭੀਰ ਸੱਟ ਲਈ ਗੰਭੀਰ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ

ਰੈ ਕਿ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦਾ ਨੋਟਿਸ "ਵਿਕਰੀ" ਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ "ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ" ਦਾ। ਫਿਰ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਅਪਣਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਜੇ ਧਾਰਾ 176 ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਦੱਸਣ ਲਈ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਇੱਕੋ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕੋ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇਗੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਭਾਰੂ ਸਨ, ਦਾ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਾਰ ਵਿਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿਚ ਵੀ ਉਪਰੋਕਤ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਗਲਾ ਫੈਸਲਾ ਕੂਵਰਜੀ ਉਮਰਸੀ ਬਨਾਮ ਮਾਵਜੀ ਵਾਘਜੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ (1) ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਾਡੀਆ, ਜੇ. ਨੇ ਸਿਰਫ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਵਜ਼ ਕੇਸ (2) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੇਨੀ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਪੂਰਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹਿਕਾਰੀ ਹਿੰਦੁਸਤਾਨ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਸੁਰੇਂਦਰ ਨਾਥ ਡੇ ਅਤੇ ਹੋਰ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜੇ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ: -

"ਅਜਿਹਾ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ (ਭਾਵ, 7 ਤਰੀਕ ਤੱਕ ਭੁਗਤਾਨ) ਅਸੀਂ ਹਾਈਪੋਥੈਕੇਟਿਡ ਸਟਾਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਾਂਗੇ।

ਇਹ ਸਿਰਫ ਇਕ ਸਵੀਕਾਰ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਲਈ ਵਧੇਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਆਈਟੀ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਵੇਰਵੇ ਕੀ ਹੋਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਸ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਸਹੀ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਤਾਰੀਖ ਲਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ

ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਵਾਜਬ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਮੂਟ ਪੁਆਇੰਟ 'ਤੇ ਕੋਈ ਚਾਨਣ ਨਹੀਂ ਪਾਉਂਦਾ।

ਹੁਲਾਸ ਕੁੰਵਰ ਬਨਾਮ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬਾਰਿਕ, ਲਿਮਟਿਡ (1) ਵਿੱਚ, ਇਹ ਦਲੀਲ, ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਮਾੜਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁੰਜ ਬੇਹਾਨ ਲਾਈ ਦੇ ਕੇਸ (2) ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਖੰਡ ਦਾ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਮੁੱਦਈ ਦੇ ਓਵਰਡਰਾਫਟ ਖਾਤੇ 'ਤੇ ਬੈਂਕ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਐਡਵਾਂਸ ਲਈ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੀਮਤ। ਮੁੱਦਈ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਬੈਂਕ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂਕਾ ਮਿਲੇਗਾ ਤਾਂ ਉਹ ਸਕਿਓਰਿਟੀਜ਼ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰੇਗਾ। ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਰਨ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਕਿਓਰਿਟੀਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਬੈਂਕ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਅਸੰਭਵ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਚਾਹ ਸ਼ੇਅਰਾਂ ਦੀ ਕੀਮਤ ਜੋ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਸੀ, ਦਿਨ-ਬ-ਦਿਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਉਪਲਬਧ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਸ਼ੇਅਰ ਵੇਚਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬੈਂਕ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ "ਜਦੋਂ ਵੀ ਮੈਂਕਾ ਪੇਸ਼ ਕਰੇਗਾ" ਸ਼ੇਅਰ ਵੇਚ ਦੇਵੇਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਬਾਜ਼ਾਰ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਸਭ ਤੋਂ ਅਨੁਕੂਲ ਹੋਣਗੀਆਂ। ਪਰ ਉਹੀ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਜਿੱਥੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਚੱਲ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਨਾ ਕਿ "ਸਟਾਕ" ਹਨ। ਸਟਾਕ ਦੀ ਕੀਮਤ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੇ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੱਪੜੇ ਵਰਗੇ ਗੈਰ-ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਰਦਾਰ ਦੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ 811 (1 ਹੋਰ ਕੇਸ) ਨਹੀਂ ਹੈ। ਲਾਹਿੜੀ, ਜੇ., ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ-

"ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਗਹਿਣੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਿਰਫ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਡਿਫਾਲਟ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਭਾਰਗਵ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ (1), ਸ੍ਰੀ ਮੇਅਰ ਨੇ ਧਾਰਾ 176 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਤੋਂ ਅਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ। ਉਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਲੇਖ 'ਦ' ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਸ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ। ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ 'ਵਿਕਰੀ' ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਇੱਛੁਤ ਵਿਕਰੀ ਨਾ ਕਿ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇੱਕ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਲਈ ਇੱਛੁਕ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਧਾਰਾ 177 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਦੇ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਲਈ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਮਾਲ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਬੰਧਨਕਾਰੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਰਦਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਜੋ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਸ਼ਬਦ ਵਿੱਚ ਲੇਖ "ਦ" ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਿਰਫ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਪਰ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤਾਰੀਖ 'ਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਸ਼ਬਦ "ਦ" ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾਮ "ਵਿਕਰੀ" ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਹੈ। "ਦ" ਨੋਟੀਫਾਈਡ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬਣਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਸ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤਿਲਘਮੈਨ, ਸੀ.ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਵਿਆਕਰਣ ਦੀਆਂ ਚੰਗੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਬਿਨਾਂ ਲੋੜ ਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ; ਪਰ ਇਹ ਲੇਖਾਂ 'ਏ' ਅਤੇ 'ਦ' ਨੂੰ ਗੁੰਮਰਾਹ ਕਰਨ ਲਈ ਉਦਾਰਤਾ ਨੂੰ ਇੱਕ ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਲੰਬਾਈ ਤੱਕ ਵਧਾਉਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਸਭ ਤੋਂ ਅਨਪੜ੍ਹ ਵਿਅਕਤੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ 'a' ਅਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ, ਪਰ 'a' ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਸਤੂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ "

ਦੇਖੋ ਬਲੈਕਜ਼ ਲਾਅ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ, ਪੰਨਾ 1168.

ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ "ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਬਾਰੇ" ਸ਼ਬਦ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਕਰੀ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਚੀਜ਼ ਦੀ ਗਿਰਵੀ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਗਲਾ ਫੈਸਲਾ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਉਹ ਸੀ ਅਲਾਇੰਸ ਬੈਂਕ ਆਫ ਸ਼ਿਮਲਾ ਦਾ ਕੇਸ, ਲਿਕਵਿਡੇਸ਼ਨ ਬਨਾਮ ਘਮੰਡੀ ਲਾਲ-ਜੈਨੀ ਲਾਈ (1), ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.

"ਇਸ ਲਈ, ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ, ਬੈਂਕ ਲਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ -

(ਏ) ਬਕਾਇਆ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ;

(ਅ) ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਡਿਫਾਲਟ;

(ਸੀ) ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਜੋ ਮੁਦਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ;

(d) ਇੱਕ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁੱਦਈ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਅੱਗੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਕੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 107 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

ਜਿੱਥੇ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਖਰੀਦਦਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਚੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਨਾ ਲੈ ਕੇ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਕੇ, ਵਿਕਰੇਤਾ, ਮਾਲ 'ਤੇ ਲੀਨ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਵਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਰੋਕ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਬੀਤਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ

ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨੁਕਸਾਨ ਸਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੁਨਾਫੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੋ ਅਜਿਹੀ ਦੁਬਾਰਾ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਨੋਟਿਸ ਵਿਕਰੇਤਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਬੀਤਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 107 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਨੂੰ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਹ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਖਰੀਦਦਾਰ ਵੱਲੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਆਪਣੇ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਵਿਕਰੇਤਾ ਮਾਲ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 176 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਉਲਟ "ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਬਾਰੇ" ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਜਦੋਂ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਬੁੱਧੀ ਨਾਲ ਇਕੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋ ਭਾਗਾਂ ਵਿਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ, ਤਾਂ ਧਾਰਨਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਦੇਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦੀ ਸੀ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਉਹ ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੀ :-

ਹੈਡਲੀ ਵਰਸਿਜ਼ ਪਰਕਸ (1) ਵਿੱਚ ਬਲੈਕਬਰਨ, ਜੇ ਨੇ ਕਿਹਾ, "ਇਹ ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਸਮਿਆਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਸੇ ਨੂੰ ਸਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਕ ਸੰਚਾਰਕਰਤਾ ਦਾ ਵਿਦਿਆਰਥੀ ਬਣ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਰਹੇ ਹੋ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਰੂਪ ਕਦੇ ਨਾ ਬਦਲੇ, ਅਰਥ ਬਦਲੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਸੰਸਦ ਦੇ ਐਕਟਾਂ ਦੀ ਤਿਆਰੀ ਵਿਚ ਲੱਗੇ ਲੋਕ ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਗੇ ਕਿ ਇਹ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਅਸਲ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ।

ਕੇਸ ਬਨਾਮ ਕੇਸ ਵਿੱਚ। ਫੁਲਟਨ (1), ਪ੍ਰਿਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ, ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ, ਇੱਕੋ ਸ਼ਬਦ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕੋ ਅਰਥ ਵਿੱਚ ਵਰਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਅਰਥ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਮੁੱਢਲਾ ਨਿਯਮ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਡਰਾਫਟਸਮੈਨ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਸੰਭਾਵਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰੇ ਅਰਥ ਾਂ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਕੋਈ ਅਸਥਿਰ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ ਤੋਂ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਭਿੰਨਤਾ ਤੋਂ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਇਰਾਦੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਵਿਧਾਨਕ ਖਰੜਾਕਾਰ ਵੱਖੇ ਵੱਖਰੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਬਲੈਕਬਰਨ, ਜੇ. ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਹੈਡਲੀ ਬਨਾਮ ਵਿੱਚ. ਭੱਤੇ (2), "ਸ਼ੈਲੀ ਦੀਆਂ ਕਿਰਪਾਵਾਂ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਇੱਕੋ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਵਰਤਣ ਤੋਂ ਪਰਹੇਜ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਭਾਸ਼ਾ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਤਬਦੀਲੀ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਕਟਕਾਲੀਨ ਸਥਿਤੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਕ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 107 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਭਿੰਨਤਾ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਦੇਸ਼ ਵੱਖਰੇ ਇਰਾਦੇ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਸੀ, ਨਾ ਕਿ ਦੁਹਰਾਉਣ ਤੋਂ ਬਚਣ ਜਾਂ "ਸ਼ੈਲੀ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਨੂੰ ਸੁਧਾਰਨ" ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 177 ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 177 ਦਾ ਲਾਭ ਸਿਰਫ ਭਰਮ ਹੋਵੇਗਾ। ਜੇ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਲ ਕੇਸ (1) ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 176 ਦਾ ਅਰਥ ਕੱਢਿਆ ਜਾਵੇ? ਫਿਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਲਗਭਗ, ਹਮੇਸ਼ਾਂ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਲੁਧਿਆਣਾ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਅਗਲੇ ਵਰਗ ਦੇ ਲਾਭ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਲਾਭਕਾਰੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਜਾਇਦਾਦ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸਦਾ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨੀ ਮਾਲਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਇਹ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਆ ਲਈ ਜਾਵੇ। ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ, ਪਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੇ ਸਿਰਫ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ, ਨੂੰ ਦਮਨਕਾਰੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਸ਼ਰਾਰਤੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨੁਕਸਾਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇੱਕ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਤਾਰੀਖ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਸਹਿਯੋਗ ਨਾਲ, ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ

ਬਿਹਤਰ ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਵਧੇਰੇ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦਾ ਮੂਲ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਕਦੋਂ ਖਤਮ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਉਹ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਸ 'ਤੇ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਖਰੀਦ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਲਈ ਇਹ ਅਨੁਪਾਤ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਧਾਰਾ 177 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕਮਜ਼ੋਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਜੇ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਵਿਕਰੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮਤ ਵਾਲੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਇਹ ਆਯੋਜਿਤ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਧਾਰਾ 177 ਦੇ ਤਹਿਤ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੱਕ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 176 ਅਤੇ 177 ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਵਿਕਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਖਤਮ ਹੋਣ ਨਾਲ ਜ਼ਬਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਜੇ ਕਿਸੇ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਵਿਕਰੀ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਿਆ ਮਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ।

"ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਸ਼ਬਦ ਸੰਪੂਰਨ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਹ ਸੁਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਤਿੱਖੇ ਅਭਿਆਸ ਜਾਂ ਅਣਉਚਿਤ ਖੇਡ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੀ ਰਣਨੀਤੀ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਨਾ ਲਿਆ ਜਾਵੇ। ਗਹਿਣੇ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਬਿਨਾਂ ਉਚਿਤ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਦੀ ਕੀਮਤੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੇਚਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਨਿਆਂਪੂਰਨ ਅਤੇ ਅਸਮਾਨ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਇੱਕ ਚੌਕਸ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਏਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਅਜਿਹਾ ਵਿਅਕਤੀ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਵਾਲੀ ਥਾਂ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਲੀਆਂ ਲਗਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦੇਖ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਮਾਲ ਸਹੀ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਵੇਚਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਕੀਮਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਆਖਿਆ ਗਹਿਣੇ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫ਼ੀ ਵਾਲੇ ਖਤਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰੇਗੀ।

ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਜਾਂ ਸਥਾਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਕਿਸੇ ਤਾਰੀਖ 'ਤੇ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ "ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਦੁਆਰਾ ਚੌਕਸ ਰੱਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਹਿਣੇ ਦਾਰ ਨੇ ਸਾਰੇ ਭੋਗ ਖਤਮ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਸਨੂੰ ਕਰਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਸ਼ਬਦ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਨੋਟਿਸ" ਵਧੇਰੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹਨ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਵਾਅਦਾ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਗਈ ਸਾਰੀ ਖੁਸ਼ੀ ਖਤਮ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਵੇਚਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਤਾਂ ਜੋ ਗਿਰਵੀ, ਜੋ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਦੇਖਣ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਕਦਮ ਚੁੱਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਕੀਮਤ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਅਜਿਹੇ ਅਸਧਾਰਨ ਮਾਮਲੇ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਜਾਂ ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਮਾਲ ਖਰਾਬ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਚੈਟਲਾਂ ਦੇ ਉਤਰਾਅ-ਚੜ੍ਹਾਅ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪਿਆਦੇ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਵਿੱਚ ਸਟਾਕ ਅਤੇ ਸ਼ੇਅਰ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਚੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ, ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਸਧਾਰਨ ਹਾਲਾਤਾਂ ਕਾਰਨ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਇਹੀ ਕਾਰਨ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਆਦੇਸ਼ 21, ਨਿਯਮ 66, ਦੀਵਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੋਡ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਲਾਭਦਾਇਕ ਸਮਾਨਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਦੁਆਰਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰੇਗੀ; ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ, ਜੋ ਹੁਕਮਾਂ-ਧਾਰਕ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ-ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ, ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਆਦਿ ਦੱਸੇਗੀ। ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਫੈਸਲੇ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ

ਵਧੀਆ ਮੁੱਲ ਮਿਲ ਸਕੇ। ਇਹ ਵਾਜਬ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਨੂੰ ਯਕੀਨੀ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਵਧਾਨੀ ਉਪਾਅ ਹਨ। ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਵਿੱਚ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਮਕਸਦ ਲਈ, ਬਲਕਿ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 177 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਖਰੀ ਮਿੰਟ ਤੱਕ ਆਪਣਾ ਮਾਲ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ, ਜੋ ਉਹ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਰਤੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਸਰਵਵਿਆਪੀ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਹਿਯੋਗੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਤੋਂ ਰੋਸ਼ਨੀ ਲੈਣਾ ਅਣਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

1872 ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਐਕਟ ਭਾਰਤ ਦੇ ਸਾਰੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਿਆਦਿਆਂ ਅਤੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਡੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਸਾਈਨਰੀ, ਬੰਬਈ ਬਨਾਮ ਮਾਯੇਲਾਲ ਸਿੰਧੂ (1) ਦੁਆਰਾ। ਜੱਜ ਸਟੋਰੀ ਨੇ ਆਪਣੀ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਆਨ ਦ ਲਾਅ ਆਫ ਬੈਡੀਜ਼ਨਜ਼, ਨੈਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਕਿਹਾ: "ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ, ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਅਦਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਆਮ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਖੋਹਦਾ, ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਵਿੱਚ ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਦੇਖਾਂਗੇ)। ਪਰ ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਉਚਿਤ ਕਾਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਦੁਆਰਾ, ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਇੱਕ ਸੁਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕਰਜ਼ਾ ਜਾਂ ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਪੂਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਜੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਲਈ ਕੋਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਵਾਅਦਾ ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਰੁਝੇਵਿਆਂ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਮੰਗ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ 'ਤੇ, ਪਿਆਦੇ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 308 ਰਾਹੀਂ, ਪੰਨਾ 275).

ਫਿਰ ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ-

(ਪੈਰਾ 310 ਰਾਹੀਂ, ਪੰਨਾ 276).

ਪੰਨਾ 277 'ਤੇ ਇੱਕ ਫੁਟਨੋਟ ਹੈ ਜੋ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ : —

"ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਰਸਮੀ ਨੋਟਿਸ ਲੋੜੀਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਸਲ ਗਿਆਨ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਹੈ. ਅਲੈਗਜ਼ੈਂਡਰੀਆ ਆਰ ਆਰ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਬਰਕ (1). ਜੱਜ ਸਟੇਰੀ ਨੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮਿਆਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਪੰਜਵੇਂ ਸੰਸਕਰਣ, ਭਾਗ 2, ਪੈਰਾ 875, ਪੰਨਾ 33 ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ- "ਪਰ, ਜੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਸਮਾਂ, ਜਾਂ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਰੁਝੇਵੇਂ, ਅਣਮਿੱਥੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ, ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਭੁਗਤਾਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ, ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਜਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਾਅਦਾ ਵੇਚਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਜਾਂ ਉਹ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕੁਇਟੀ ਵਿਚ ਬਿੱਲ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਬੰਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

ਉਸੇ ਵਿਦਵਾਨ ਲੇਖਕ ਨੇ ਇਕੁਇਟੀ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਤੀਜਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਪੈਰਾ 1033, ਪੰਨਾ 428 ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ-

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ, ਛੁਟਕਾਰੇ ਦਾ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ 'ਤੇ, ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫਰਮਾਨ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਗਿਰਵੀ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਗੁਡੇਵ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਿੱਜੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ, ਨੌਵੇਂ ਸੰਸਕਰਣ, ਪੰਨਾ 63 ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ-

" ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜਦੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਲਈ ਇੱਕ ਦਿਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜੇ ਕੋਈ ਦਿਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਇਕ-ਪੱਖੀ ਹਬਾਰਡ ਵਿਚ, ਇਨ ਰੀ: ਹਾਰਡਵਿਕ (1), ਬੋਵੇਨ, ਐਲ.ਜੇ.

“ਮਾਲ ਵਿਚਲੀ ਇਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਜਾਇਦਾਦ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ- ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਵੇਚਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਸਕੇ. ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਥਾਰਟੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਡਿਫਾਲਟ 'ਤੇ ਮਾਲ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਸਮੇਂ, ਜਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ.”

ਫਰਾਂਸ ਬਨਾਮ ਕਲਾਰਕ (2), ਪਿਗੋਟ ਬਨਾਮ ਫ੍ਰਾਈ, ਜੇ. ਦੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਵੀ ਦੇਖੋ. ਕਿਊਬਲੀ (3), ਹੈਲਸਬਰੀ ਦੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਨਿਯਮ, ਦੂਜਾ ਸੰਸਕਰਣ, ਭਾਗ 25, ਪੈਰਾ 34, ਪੰਨਾ 14 ਅਤੇ 15; ਅਤੇ ਪੈਟਨ ਦੁਆਰਾ "ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬਿਮਾਰੀਆਂ", 1952 ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 367.

ਕਿਉਂਕਿ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਦਦ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਿਵੇਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਅਮਰੀਕਨ ਲਾਅ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਦੁਆਰਾ ਪੰਨਾ 137, ਪੈਰਾ 48 'ਤੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪੁਨਰ-ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਮਕਸਦਾਂ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਾਅਦੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:

"ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ।

ਡਿਫਾਲਟ ਹੋਣ 'ਤੇ, ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, - (ੳ) ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਜਿੱਥੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਾਅਦ ਦੇ ਚੈਟਲ ਨੂੰ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਚੈਟਲਾਂ ਨੂੰ ਜਨਤਕ ਵਿਕਰੀ 'ਤੇ ਵੇਚਦਿਓ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਜਾਂ ਯੰਤਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ

(b) * * * *, ਜਾਂ

(c) * * * *, ਜਾਂ

(d) ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਚੈਟਲਾਂ ਦੀ ਪੂਰਵ-ਬੰਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਇਕੁਇਟੀ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਕਾਰਵਾਈ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣਾ * ਰੂਲਿੰਗ ਕੇਸ ਕਾਨੂੰਨ, ਭਾਗ 21, ਪੈਰਾ 50, ਪੰਨਾ 690 ਵਿੱਚ, ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਬਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ : —

"ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗਿਰਵੀ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਮਿਆਦ ਦੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਲੈਣਦਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਆਪਣੇ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਤ ਆਮ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ

ਨਿਆਂਇਕ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਾਅਦਾ ਕਰਤਾ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਤੇ ਹੋਰਨਾਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਨੋਟਿਸ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਫ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ।

ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ, ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ- "ਇਹ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਤੈਅ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਕਿਸੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਵੇਚਣ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਸਨੂੰ ਜਨਤਕ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿੱਚ ਵੇਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕੁਝ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ ਤੇ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ। ਵਿਕਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਮੁੱਲ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵਾਜਬ ਹੁਨਰ ਅਤੇ ਮਿਹਨਤ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਥਾਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਆਮ ਜਨਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਫੈਸਲੇ ਹਨ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਜਿਹਾ ਜਨਤਕ ਨੋਟਿਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਿਲਾਮੀ ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਹੀ ਇਲਾਕਾ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੋਲੀ ਲਗਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਘਾਟ ਕਾਰਨ ਕੁਰਬਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਕਿਉਂਕਿ ਵੇਚੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਬੋਲੀਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਵਿਕਰੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਟਾਕ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਲੈਂਦਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਜਗ੍ਹਾ ਬਾਰੇ ਮੌਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ

ਮੁਆਫ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਕਿਸੇ ਗਿਰਵੀ ਦੇ ਸਟਾਕ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਬੋਲੀਦਾਤਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ।

(ਪੈਰਾ 52, ਪੰਨਾ 691 ਅਤੇ 692 ਦੇਖੋ)।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਮਰੀਕੀ ਨਿਆਂ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਬਿਆਨ, ਭਾਗ 41, ਪੰਨਾ 643 ਤੋਂ 645 ਹੈ।

"ਜੇ, ਰਿਡੀਮ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਅਤੇ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਗਿਰਵੀ ਡਿਫਾਲਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਗਿਰਵੀ, ਇੱਕ ਆਮ ਨਿਯਮ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਜਾਇਜ਼ ਵਿਕਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, * * * ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਮੁਆਫ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, "

(ਪੰਨਾ 72 ਸੀ.ਜੇ.ਐਸ. ਪੰਨਾ 117 ਦੇਖੋ)।

"ਨੋਟਿਸ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ, ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਏਜੰਟ ਜਾਂ ਨਿੱਜੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧੀ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਜਬ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਸਕੇ।

(ਪੰਨਾ 72 ਸੀ.ਜੇ.ਐਸ. ਪੰਨਾ 119 ਦੇਖੋ)।

ਘੱਟ ਨੋਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਮਰੀਕੀ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਵਿਕਰੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ

ਗ੍ਰਿਗਸ ਬਨਾਮ ਦਿਨ (1), ਪਰੂਲਰ ਬਨਾਮ ਟੇਲਰ (2), ਮੈਕਡੋਵੈਲ ਬਨਾਮ ਸ਼ਿਕਾਰੋ ਸਟੀਲ ਵਰਕਸ (3), ਰੋਬਿਨਸਨ ਬਨਾਮ ਹਰਲੇ (4), ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਆਫ ਇਲੀਨੋਇਸ ਬਨਾਮ ਬੇਕਰ (5) ਮੂਸਾ ਬਨਾਮ ਗ੍ਰੇਨ ਗੇਰ

(6), ਸਟੀਮ ਬਨਾਮ ਮਾਰਸ਼ (7), ਡਾਇਕਰਜ਼ ਬਨਾਮ ਐਲਨ (8), ਬੇਕਰ ਬਨਾਮ ਡਰੇਕ (9), ਵਿਲਸਨ ਬਨਾਮ ਲਿਟਲ (10), ਗਿੰਜਬਰਗ ਬਨਾਮ ਡਾਊਨਜ਼ (11) ਅਤੇ ਐਲਨ ਬਨਾਮ ਬੈਗਲੇ (12)।

ਉਪਰੋਕਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਰਾਜਾਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੀ ਹਨ। ਅਮਰੀਕਾ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਜਿੱਥੇ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਨਿਯਮ ਹੈ, ਨੇ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਉਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ੱਕ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਲਈ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੁੰਜ ਬਿਹਾਰੀ ਲਾਈ ਬਨਾਮ ਭਾਰਗਵ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਬੈਂਕ (13) ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਵਾਲੇ "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਅਮਰੀਕੀ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਮਾਨ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕੀ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦਾ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਮੈਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਸੁਣਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪੈਦਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉੱਦਮ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਮੈਂ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਦਾ ਇਸਤਿਹਾਰ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ: ਪੁਰਾਤਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਰੁਝਾਨ ਇਹ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਾਅਦਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਚਣ, ਵੇਚਣ ਜਾਂ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਪੂਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਵਚਨਬੱਧਤਾ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਰੇ ਏਲੀਆਨਾ ਵਿੱਚ ਜੂਰਾ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪੈਸੇ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਵਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਅਲੱਗ-ਥਲੱਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀ ਵਿੱਚ ਗੰਭੀਰ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਹਨ, ਆਧੁਨਿਕ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾਵਾਂ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀਆਂ ਵਿਕਰੀ ਦੀਆਂ ਨਿਰੰਤਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਗਾ ਕੇ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭੂਸੱਤਾ ਦੇ ਦਖਲ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਾਅਦਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਆਧੁਨਿਕ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਉਦਾਹਰਣ ਵਜੋਂ,

ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਤਬਾਦਲੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 169 (2) ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਐਕਟ, 1925 ਦੀ ਧਾਰਾ 103 ਅਤੇ 196 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਡ ਨੇਪੋਲੀਅਨ ਨੇ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਦੁਆਰਾ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਅਦਾਲਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 2078 ਅਤੇ 2090 ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਅਤੇ ਰੱਦ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਸਿਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹੋਰ ਮਹਾਂਦੀਪੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਨਿਆਂਇਕ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਹੈ।—ਬਿਮਾਰੀ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਕਹਾਣੀ, ਨੈਵਾਂ ਸੰਸਕਰਣ, ਪੈਰਾ 309 ਦੁਆਰਾ. 2038 ਪੰਜਾਬ ਸੀਰੀਜ਼ [ਭਾਗ ਬਾਰੂਵੀਂ] ਰੋਮਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਇੱਕ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਸਕਿਓਰਿਟੀ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਤਾਂ ਹੀ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਕਰਜ਼ਾ ਅਤੇ ਵਿਆਜ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਉਚਿਤ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਰੋਬੀ ਦੁਆਰਾ ਰੋਮਨ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ. ਭਾਗ II, ਪੰਨਾ 109. ਜੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਪਿਛਲਾ ਸਮਝੌਤਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ; ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਬੈਂਕ, ਲਿਮਟਿਡ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਵੇਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਦਾ ਰਸਮੀ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ. ਐਂਟੋ ਜਸਟਿਨੀਅਨ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਨਾ ਕਰਨ ਕਰਕੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਨੂੰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵੇਚਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਇਰਾਦੇ ਬਾਰੇ ਤਿੰਨ ਵਾਰ ਸੂਚਿਤ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਪੈਲੂਸ, 2, 5, 1; ਯੂਹੰਨਾ 2, 5, 1) ਡੀ.ਜੀ. 13, 7, 4-5). ਪਰ ਜਸਟਿਨੀਅਨ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੈਣਦਾਰ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਨੋਟਿਸ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਕੋਡ, 8 33 (34), 3, 1 ਦੁਆਰਾ). ਸ਼ੇਰਮਨ ਦੁਆਰਾ ਆਧੁਨਿਕ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਰੋਮਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇਖੋ, ਭਾਗ ਦੂਜਾ, ਤੀਜਾ ਐਡੀਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 190 ਅਤੇ 191).

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਸਹੁੰ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀ ਧਾਰਨਾ ਨੂੰ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਅਤੇ ਗਿਰਵੀ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਬਾਰੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਵੇਰਵੇ ਸਨ।

ਜਿੱਥੇ ਛੁਟਕਾਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਾਅਦਾ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਾਅਦਾ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਮਨੂ 8.143).

ਇੱਕ ਵਾਅਦਾ (ਅਦਨੀ) ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਤ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿੱਥੇ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਮਿਤੀ ਲੰਘ ਗਈ ਸੀ (ਯੱਗ 2:58)। ਜਦੋਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਕਰਜ਼ਾ ਵਾਪਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਾਅਦਾ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਬਰਿਹਸਪਤੀ 11:20).

ਵਿਕਰੀ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਸੀ ਤਾਂ ਲੈਣਦਾਰ ਵਾਅਦਾ ਵੇਚ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ (ਯੱਗ 2:63)

ਕਾਤਿਆਯਨਾ ਵਿਰਮਿਤਰੋਦਿਆ, ਪੰਨਾ 311 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਵਾਰਸਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ (ਅਤੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੁੱਗਣਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ) ਤਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਰਾਜੇ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਹੁੰ ਰੱਖੇਗਾ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਹੁੰ ਜਨਤਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੇਚੀ ਜਾਵੇਗੀ; ਵਿਕਰੀ-ਆਮਦਨੀ ਵਿੱਚੋਂ, ਲੈਣਦਾਰ ਆਪਣਾ ਮੂਲ ਵਿਆਜ ਸਮੇਤ ਲਵੇਗਾ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਰਕਮ ਰਾਜੇ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦੇਵੇਗਾ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪ੍ਰਣਾਲੀਆਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ, ਦੇਵਾਂ ਦੀ ਉਪਰੋਕਤ ਜਾਂਚ, ਜੋ ਕਿ ਵਾਅਦੇ ਦੀ ਵਿਕਰੀ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਦਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਇੱਛਾ ਅਨੁਸਾਰ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੀ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਕਰੀ ਬਾਰੇ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਦੀ ਜੇਸ਼ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਕਰਦਾ ਹੈ. ਹਾਲਾਂਕਿ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਵੱਖਰੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਕੋ ਜਿਹਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ, ਕਰਜ਼ਦਾਰ ਦੀ ਪਿੱਠ ਪਿੱਛੇ, ਲੈਣਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਪਤ ਵਿਕਰੀ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਬਚਣਾ. ਇੰਡੀਅਨ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 176 ਅਤੇ 177 ਨੂੰ ਇਸੇ ਉਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਸਲ ਵਿਕਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਗਿਰਵੀ ਰੱਖੇ ਗਏ ਮਾਲ ਨੂੰ ਛੁਡਾਉਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 177 ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਲਾਭ ਉਠਾ ਸਕੇ, "ਵਿਕਰੀ ਦਾ ਵਾਜਬ ਨੋਟਿਸ" ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਕਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ, ਸਮਾਂ ਅਤੇ ਸਥਾਨ ਦਰਸਾਉਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਅਸਾਧਾਰਣ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਨੋਟਿਸ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 7 ਬਾਰੇ ਲਏ ਗਏ ਨਜ਼ਰੀਏ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਵੱਖਰਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬੈਂਕ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕੇਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਦਾ ਸੰਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫ਼ਰਕ ਨਹੀਂ ਪਵੇਗਾ.

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੈਂ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਬੈਂਕ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਬੀ. ਆਰ. ਟੀ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕਾਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤਕ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Translated by Asif Mohamad, Translator.